

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7MCdo/4/2014
Identifikačné číslo spisu:	8109203226
Dátum vydania rozhodnutia:	04.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Auxt
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8109203226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: G. I., bytom K. zastúpený JUDr. Michalom Fecilňákom, advokátom so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovaným 1/ IL. D., bytom G. 2/ C. D., bytom G., Prešov, 3/ I. E., bytom G. G., 4/ C. E., bytom G., 5/ I. C., bytom G., 6/ S. C., bytom G., 7/ M. R., bytom G., 8/ C. R., bytom G., žalovaní v 1. - 5. rade a v 8. rade zastúpení obchodnou spoločnosťou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom Masarykova 13, 080 01, Prešov, IČO: 36 492 086, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Patrik Palša, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 51/2009, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 15. júna 2012 č.k. 15 C 51/2009-271 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 21. januára 2013 sp. zn. 16 Co 122/2012, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným v 1., 2., 3., 4., 5. a 8. rade, trovy konania o mimoriadnom dovolaní v sume 314,76 € na účet ich právneho zástupcu obchodnej spoločnosti PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom Masarykova 13, 080 01, Prešov, IČO: 36 492 086, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Patrik Palša, č. účtu: D., VS: XXXXXXXXX, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 15. júna 2012, č.k. 15 C 51/2009-271 zamietol žalobu. Zároveň zaviazal žalobcu nahradiť žalovaným v 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. a 8. rade, každému zvlášť, trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 627,26 € na účet právneho zástupcu žalovaných. Uviedol, že „medzi žalobcom a žalovanými existuje právny dôvod, ktorý založil právo na užívanie pozemku žalovanými, toto právo vyplýva priamo zo zákona, preto nie je možné hovoriť o bezdôvodnom obohacovaní sa žalovaných na úkor žalobcu. Žalobca má pravdu ak tvrdí, že právny režim vecných bremien zriadených na základe zákona sa v otázkach neupravených špeciálnymi

verejnoprávnymi predpismi riadi všeobecnou občianskoprávnou úpravou. To však neznamená, že žalobca okrem jednorazovej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva osobe zo zákonného vecného bremena má nárok aj na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti ktorá je jeho vlastníctvom...V predmetnom konaní však bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti na ktorej sa nachádza bytový dom vo vlastníctve žalovaných v roku 2007, avšak už s obmedzením spočívajúcim v zákonom zriadeným vecným bremenom ktoré na neho prešlo od pôvodnej vlastníčky Márie Jurčišinovej. Tejto zároveň vzniklo právo na náhradu za vecné bremeno. Súd sa preto ani nezaoberal vznesenou námietkou premlčania, pretože táto bola pre uplatnený nárok irelevantná, keďže žalobcovi vôbec nevzniklo právo na zaplatenie náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena.“ O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa na základe zásady úspechu podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v dovolaní uviedol, že „keďže žalovaní v 1. až 8. rade mali vo veci plný úspech, žalobcu zaviazal na náhradu trov konania žalovaných v 1. až 8. rade, každému zvlášť v sume 627,26 Eur. Súd pri priznávaní náhrady trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vychádzal z hodnoty veci bez príslušenstva t.j. zo sumy 1.747,55 Eur a tieto priznal podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb...”

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. januára 2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, návrh na prerušenie konania zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovaným v 1. až 8. rade, každému zvlášť, trovy konania v sume 57,96 €. Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol a v plnom rozsahu na neho poukázal. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že je nepochybne preukázané, že žalobca sa stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, na ktorej sa nachádza bytový dom vo vlastníctve žalovaných v roku 2007, avšak už s obmedzením spočívajúcim v zákonom zriadeným vecným bremenom, ktoré na neho prešlo od pôvodnej vlastníčky. Tejto vzniklo právo na náhradu za vecné bremeno.

Na podnet žalobcu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len („generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa týkajúcej sa náhrady trov konania a vo výroku o trovách odvolacieho konania s odôvodnením, že nimi bol v časti výroku o náhrade trov konania porušený zákon. Porušenie vidí v tom, že „súdy obidvoch stupňov pochybili pri výpočte výšky režijného paušálu. Režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. prvostupňový súd nesprávne priznal v plnej výške osobitne v prípade každého z ôsmich žalovaných, t.j. každému zo žalovaných ho priznal vo výške 73,42 €. Rovnako tiež odvolací súd v rozpore s ustanovením § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. priznal režijný paušál v odvolacom konaní vo výške 7,63 € každému zo žalovaných 1/ až 8/ zvlášť. Režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. patrí za jednotlivé úkony právnej služby bez ohľadu na to, koľko klientov advokát zastupuje, nakoľko pri zastupovaní viacerých osôb v zmysle § 13 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ide o spoločné úkony a preto náhrada režijného paušálu sa nenásobí počtom klientov, ani neznižuje o 20 %, resp. od 1. júna 2010 o 50 % (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2010 č.k. 5 Sžo 205/2010.“ Ďalej uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné zistiť, prečo potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania, nakoľko v odôvodnení vôbec nepoukázal na skutkové a právne zistenia, ktoré ho viedli k potvrdeniu výroku trov konania. Tieto nedostatky odôvodnenia majú podľa generálneho prokurátora za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a napádané súdneho rozhodnutia podľa neho spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi v ňom uvedenými a uplatnil si trovy konania v sume 477,43 €.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že mimoriadne dovolanie nie prípustné a navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie odmietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní žalovaných v 1., 2., 3., 4., 5., 8. rade každému po 52,46 €, spolu v sume 316,76 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [viď *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum. Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania a následnej kritiky ESLP vo veci *Tripon proti Rumunsku* (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (*DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a COMPCAR, s.r.o.*) pripomínajú význam a obsah princípov rovnosti zbraní a princípov právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Uvedené závery ESLP zohľadnilo aj plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Vzhľadom na prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, pristúpilo 18. marca 2015 k zjednoteniu rozhodovania senátov ústavného súdu a pod sp. zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného

prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

V súčasnosti judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj z hľadiska základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), (m.m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 179/2013, III. ÚS 429/2015).

Z uvedeného teda vyplýva, že oprávnené súdne orgány (ESLP a ústavný súd) v rámci prieskumu rozhodnutí najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobných veciach vyžadujú pred podaním mimoriadneho dovolania vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy pochybení, ktoré Generálny prokurátor vytýka v mimoriadnom dovolaní, teda aby bol princíp subsidiarity uplatnený v plnom rozsahu (PL. ÚS 57/99).

Doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu v obdobných prípadoch sa v zásade riadila stanoviskom Občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 36/2008. Právna veta tohto stanoviska znie: „Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O.s.p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa“.

Je zrejmé, že stanovisko R 36/2008 vychádza zo záverov, ktoré v súčasnosti nie sú súladné s vyššie spomenutými rozhodnutiami ESLP a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. V preskúmvanej veci sa senát 7 C najvyššieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v tejto veci, obdobne ako aj senát 3 C v podobnej veci 3 MCdo 5/2015, odchyľuje od stanoviska R 36/2008, čo korešponduje aj so závermi najvyššieho súdu prijatými (aj keď zatiaľ ešte nepublikovanými) na spoločnom zasadnutí občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015.

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten - ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o tomto opravnom prostriedku.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych znakov rozhodnutia [§ 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (viď § 242 ods. 1 O.s.p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - viď § 237 ods. 2 O.s.p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolateľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyústiaca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O.s.p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (viď PL. ÚS 57/99).

V prípade, že Generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie bez toho, aby osoba, ktorá sa domáha podnetom u Generálneho prokurátora podania mimoriadneho dovolania, využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov, dochádza k porušeniu princípu stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou a tým k porušeniu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II ÚS 185/2009, II ÚS 280/2010, III ÚS 307/2012, III ÚS 179/2013...).

V danom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mal žalobca možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sám náležite chránil svoje práva a konal dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretné. Žalobca nepodal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 24. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 157/2013. V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sám nevyužil dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotného žalobcu pri včasnej ochrane jeho práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného žalobcom.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Generálnemu prokurátorovi v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (viď § 148a ods. 1 a 2 O.s.p.). V danom prípade dal podnet na mimoriadne dovolanie žalobca. Žalovaní v 1. až 5. rade a v 8. rade podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslili vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu. Najvyšší súd im podľa ust. § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal náhradu za jeden úkony právnej služby advokáta, a to vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 písm. g/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Sadzbu za jeden úkon právnej služby určil najvyšší súd podľa ust. § 10 ods. 1 v spojení s ust. § 13 ods. 2 vyhlášky v sume 35,68 €, čo s režijným paušálom § 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €) a DPH predstavuje spolu pri jednom žalovanom 52,46 € a spolu pri žalovaných v 1. - 5. rade a 8. rade 314,76 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.